

Буря у мурі

Б У Р Я У М У Р ' і

ПАРОДІЇ, САТИРИ, ЕПІГРАМИ, ЖАРТИ.

*Плачте, веселі,
Смійтесь, понурі, —
Стряслося лихо
В літературі:
Шерех упився —
Вертен на МУР'і*

В и д а в н и ц т в о „ П Р О М Е Т Е Й “
Редактор художньої літератури у відпустці.
Заступало його троє.
О ф о р м л я л о д в о є.
Покутуватиме десятеро.

Б у р я у м у р'і

І ван Ба гр я н и й

М и ко ла Зе ров

Ю р і й Ко са ч

Л. де - М а р і н і

Хуан Ван - Беквемеке

Г і С

Н и ко ла й У га р ті

Г а н н а Че р і н ь

Усі права не застережені.

НЕОКЛАСИЧНИЙ МАРШ

Хор

Ми — неоклясики, потужна
Революційна течія:
Йдемо напружено і дружно...
Леконт де Ліль, Ередія!

Ми виникаємо стихійно,
Щороку сходячись на чай,
Страшися, ПЛУЖЕ безнадійний,
Статут свій переробляй!

Филипович (сольо)

Я славив землю, славив вітер
І врешті вийшов на простір,
Щоб лити з ясномудрих віде
Музику звечорілих зір.

Мене позбавлено емоцій
І збезсучаснено давно,
Але на тридцять третім році
Почав я славити кіно.

Хор

Ми — неоклясики, єдиний
Ще не зіпсутий молодняк:
Покинь свої, Сашуню, клин
Бо славить нас уже Деспяк.

Рильський (сольо)

Я з білих островів з'явився,
Поплив у синю далечінь,
В рахунку весен помилився,
Крізь бурю й сніг іду, як тінь.

Учіться, молоді поети,
Блюдіть анапест і устав.
Вінок сонетів, тріолети
Я, не писавши, написав.

Хор

Ми не поети, а шіїти, —
Коли не з нами. обминай.
Верлібри пишем знаменито:
Едшмід, Вергарн, Шпільгаген, Гайм.

Клен (сольо)

Загул пошив мене в поети,
Втопив у липовім меду...
З заліза я роблю сонети:
Що хочеш, те й перекладу!

Хор

Ми Лебедю рідня і шуці,
А рак червоний — нам дарма.
Хоч ми й не робим революцій,
Але й життя від нас нема.

Драй-Хмара (сольо)

А я ковчег покинув Ноїв.
Прибившсь на ЧЕРВОНИЙ ШЛЯХ,
І муку слова заспокоїв
В Шехерезадиних садах.

Наосліп, охляп і юрбою
За словом слово ткне і мкне,
І Арарат за магалою
Лякає Товтрами мене.

Хор.

Ми—неоклясики. Завзято
Милуємось на древній світ.
І все не хочемо вмирати:
Гомер, Горацій, Геракліт.

Зеров (сольо)

Палю я ладан Аполлону.
Покладений у саркофаг.
З академічного амвону
Чревовіщаю, яко маг.

Мій дар: костриця Буровію,
А Хвильовому—мадригал,
Загулові—калагатія,
А Савченкові—капітал.

Хор.

Ми — неоклясики, потужна
Літературна течія.
Ступаєм тужно, харалужно.
Леконт де Ліль, Ередія!

Могилянський (сольо)

І я боець за вищий рівень,
Неоклясичний славлю хист,
Та проспіває тричі півень —
І в „Правді“ — отречений лист.

Масонський вигляд, жест лицарський
І під пахвою пук цитат, —
Мій Санчо Панса — Луначарський,
А Маркс — мій приятель і брат.

Хор.

Поняки, гордий Пилипенку!
Багато є у нас імен:
В нас Голоскевич, Титаренко,
Сковорода і де — Бальмен.

Над українськими ланами
Дух неокласики буя,
І раз-у-раз чаюють з нами
Леконт де Ліль, Ередія!

Сучасність

(Простягаючи руки й переходячи з рим на асонанси).

О, плем'я горде, неслухляне!
Хоч одвертайся, хоч тікай, —
Прийдеш в лоно Авраамне
До Соломона Щупака.

Апотеоза.

Микола Зеров

Мінімальні пояснення: ПЛУГ — організація „селянських„ письменників, що існувала в двадцятих роках на підсоветській Україні.

„Земля і Вітер“, „Простір“ — назви збірок поезії П. Фплиповича.

Десняк, Загул, Лебідь, Савченко, Щупак — критики-марксистси, що виступали проти неокласиків з офіційних позицій.

„Білі острови“, „Синя Далечінь“, „Тринадцята весна“, „Крізь бурю й сніг“ — назви збірок поезій Максима Рильського.

„Червоний Шлях“ — журнал, видаваний у Харкові.

С. Пилипенко — провідник „ПЛУГА“.

Голоскевич — український мовознавець. Титаренко — київський видавець.

ПО-ТОЙ БЖ ЗАЛІЗНОГО (НЕ ЛІТЕРАТУРНОГО) МУРУ

ПАВЛО ТИЧНА

„І вся людськість хіба не є інфузорій?
Пожирай, пожпрай себе в краплі води.“
П. Т и ч н а.

Геніяльно! Артистично!
Довели Ви це практично:
ІНФУЗОРІЙНИЙ ПОЕТ
ЗЖЕР СВІЙ СОНЯШНИЙ КЛЯРНЕТ!

Іван Багрянний.

МАКСИМ РИЛЬСЬКИЙ

„...І нехай кружляє й обертається
Хоч круг лямпочки земля стара, —
Ластівки літають, бо літається,
І Ганпуся любить, бо пора.“
М. Р и л ь с ь к и й.

Вже й кістки круг сонця обертаються,
Ісров'ю сходить матінка стара,
І рида Ганнуся, бо ридається...
А „орел“ літає, бо літається...
А Максим співає, бо співається,
І не захлиніється,
а п о р а.

Іван Багрянний.

М Е М Е Н Т О М О Р І

(Миколі Бажанові)

„...О, жовті черепа, зіницями на схід. .”
М. Б а ж а н . „Слово о полку”

О, Жовті Черепа, зіницями на Схід.
О, Жовті Черепа, зіницями й зі Сходу:
Від Колими холодної, з усіх концтаборів,
З пустель Печори й з дна дванадцяти морів, —
Куди ж ви дивитесь крізь мряку й крізь негоду?
Куди ви дивитесь й що бачите в імлі,
Набиті чорної, холодної землі?

.

„Ми дивимось. . . Ми дивимось крізь сльози й крізь
туман

Туди, де з БІЛИМ черепом гуляє наш Бажан,
І думаєм: КОЛИ Ж БАЖАН ПОРОЗУМІЄ?
Й зідыхаємо: МАБУТЬ,

ЯК ЧЕРЕП ПОЖОВТІЄ“.

Іван Багрянний.

ВОЛОДИМИР СОСЮРА

Як в Петлюри був Сосюра,
Не чіпав його Петлюра.
Як в Сосюри був Петлюра, —
Розстріляв його Сосюра.

Іван Багряний.

ОЛЕКСАНДЕР КОПИЛЕНКО

— Як справи, Сашо?
— Добре. Написав романовину.
З п р и в а т н и х р о з м о в .

Він „романовини“ писав,
Як от, скажім, „Народжується місто“,
Потому — корифеєм став . . .
Хоч сам, як був, так і лишивсь без змісту.

Іван Багряний.

РІК ВИДАВНИЧОЇ ПРАЦІ

Ладнаєм справи з друкарем
(Хто з салом, часом хто без сала).
Культура наша не помре:
Нових видань у нас чимало.

Обкладинка. НАВІКИ ТВІЙ—
Хатинка, на даху лелеки..
„Коли сичав кривавий змії“..
Яке ж воно БЛИЗЬКЕ Й ДАЛЕКЕ!..

Який несмілий, хриплий голос, —
Як старець, що співа за гріш.
Та, далебі, в ЖНИВА чутніш.
Під косами СІПЛАЄ КОЛОС!

Знайшовсь і другий ПРОМЕТЕЙ:
Сидить ЗА МУРАМИ БЕРЛІНУ,
І слово в нього не просте,
А СЛОВО (гм!) ПРО УКРАЇНУ!

Слова, слова, але ж які —
Нудні, немов цвіла полова:
Все про ворон та про вовків,
Про Україну ж апі слова.

Буть мудримп, як Галілей,
ас вчать АПОСТОЛИ з амвона,

Розливсь, як навесні Дніпро,
Потік поем, віршів, сонетів.,
Якби не Шереха перо,
То всі б писалися в поети;

І славу МІСЯЧНИХ НОЧЕЙ
Скрізь СОНЯПІНІ розносять ДЗВОНИ.

І те набридле калатання,
Неначе реквієм: Бов-бов!
Пропало ІЩЕ ОДНО КОХАННЯ,
І не чарує нас ЛЮБОВ.

Солодких спогадів вино
Вертає нас в обійми прерій.
СІЛЬСЬКА ЛЮБОВ моя давно
Згоріла в ПОПЕЛІ ІМПЕРІЙ.

Всіх ЕНКІВ, ІЗЬКИХ і МАНИЛ
Шикую за званням і рангом
Й ціляє, не падаючи сил,
Він ЗОЛОТИМ їх БУМЕРАНГОМ.

Всі в крик: „Це не перо — батіг,
Що слово, то удар по пиці!..“
І мовкне враз КОЛЮЧИЙ СМІХ,
І в ірїй ВІДЛІТАЮТЬ ПТИЦІ.

Та нам вмирати ще не пора;
Даруй нам віку, Боже милий!
Я знаю ПОСТРІЛИ З ПЕРА,
Які нікого не убили.

Отак і це. І графоман,
Рецензію ковтувши гірко.
Промовить лиш КАНІТФЕРШТАН, —
І знову видасть другу збірку

А все ж крокуємо вперед,
СЛОВА узявши НА ДОРОГУ,
І справжній не один поет
Зросте із шуму молодого.

Встають у ГОМОНІ ВІКІВ
З ПІДЗАМЧЯ правнуки Дажбожі,
І бережуть любов і гнів
ДУША І ДОЛЯ НА СТОРОЖІ.

Ганна Чернь.

АЛЕ АВТОРКА ЗАБУЛА ПРО СЕБЕ. ТОЖ ПРО НЕЇ
ТЕЖ ЗГАДАЛИ.

Галька, Чи рінь, Камінь і Скеля —
Дійсно понурий пейзаж.
Так і здається, що аж
В край наш сягнула пустеля.

Николай Угарті

Мінімальні пояснення: „Навіки твої" — збірка поезій Петра Кізка.

„Близьке й далеке" — збірка поезій Юрія Балка.

„Життя" — збірка поем Олеся Бабія.

„Співає колос", „Гомін віків" — збірки поезій Яра Славутича.

„За мурами Берліну" — збірка поезій Леоніда Полтави.

„Слово про Україну" — збірка поезій Юрія Буряківця.

„Апостол" — збірка поезій Василя Барки.

„Місячні ночі" і „Соняшні дзвони" — збірки оповідань Володимира Русальського.

„Ще одно кохання" — повість В. Гайдарівського.

„Любов" — збірка оповідань Василя Чапленка.

„Сільська любов" — оповідання Панаса Феденка.

„Попіл імперій" — поема Юрія Клена.

„Золотий бумеранг" — збірка поезій Івана Багряного.

„Колючий сміх" і „Постріли з пера" — збірки байок і епіграм Івана Манила.

„Відлітають птиці" — збірка поезій Михайла Ситника.

„Канітферштан" — поема Леоніда Мосендза.

„Слова на дорогу" — серія видань класиків української поезії.

„Підзамчя" — посмертна збірка поезій Олега Ольжича.

„Душа і доля" — збірка поезій Михайла Ореста.

„Душа на сторожі" — посмертна збірка поезій Олени Теліги.

Ганна Черінь, Петро Камінь, Микола Скеля — прізвища молодих поетів.

І ТОДІ ПОЧАТО ТВОРЕННЯ ЛІТЕРАТУРНОГО СВІТУ

„Земля забажала дати рослинність, і з надр її виступило на поверхню дерево всіякого твару й роду, і поросла свавільно всяка билина, і вкріпла смуглясті забіччя своїм густим руном зелень мурави, і барва різного цвіту оздобила все яскраво, свіжо і густо“.

Улас Самчук. „Юність Василя Шеремети“.

Довга рука з велетенськими пігтями простилася одного разу, відділила чистих від нечистих, виляла наохліп літературні помії, стягла все на з'їзд до поверненого в руїни Ашаффенбургу і повеліла всім тремтіти в страху літературнім: визнають чи не визнають.

Тоді з'явився круглий місяць, з волоссям, що вкривало чоло ріденько, делікатно і негусто. І став той місяць головою.

І сказав:

— Нехай буде тут МУР, а ви драпайтесь по ньому все вище і вище вгору, аж поки не запишете стільки, що ми вже матимемо нарешті свою велику літературу.

І кинулась кожна рука по перо, і вчепилися пальці спазматично в ручку, і зашелестів під нервовими руками папір, папір, папір, і забігали рядки по паперу зліва направо, і спекулянти збільшили ціну на папір на двадцять п'ять відсотків, і родичі авторів шили рюкзаки для кольпортажу, і все метушилось і поспішалося, творячи швидше, швидше, швидше велику літературу.

І були там автори як дуби, що розштовхували всіх могутніми руками і підставляли ніжку, і одтручували назад, а самі сунулися вперед і вперед, пересмикуючи плечима під вагою наплечника, І були там інші, тендітні, як моло-

ді осокори, що просили друзів видати книжки і писати рецензії і похвалити їх, якщо можна, хоч трошечки. І були інші, як колюча терпива, що від них одскакував кожний і всякий і що теж дряпалися на МУР, але з другого боку. І були такі, що співали в забутті і лізли навмання, не дивлячись, де дорога і чи набагато вони вилізли вперед.

— «Що ти робиш!?—каже місяць.
Вгледівши сяльвету. —

Ти і МУР'у не врятуєш
І загубиш Лету!»

І були такі, що ревіли дикими голосами і гістерично били себе в груди: пустіть, бо як не пустите, то не видержу і вмуру. І були такі, що в'юнкою тінню прослизали скрізь і всюди і з запалом ганили нині те, що хвалили вчора. І було ще багато і багато інших.

І сказав їм Місяць:

— Ідіть сюди і скажіть мені, скільки ви написали за той час, що я сидів у захмарному тоборі.

І сказали вони: один, і один, і половина, і три чверті, і два з чвертю, і три, і один з чвертю, і півтора, і два три чверті, і...

— Скільки всього? — суворо і невблаганко спитав Місяць і поправив на чолі делікатне волоссечко.

— Чотирнадцять аркушів усі накупу, — вишукато призналися вони і здуровано пересипнулися, бо були певні, що сотворили вже багато-багато для великої літератури.

Місяць, зневажливо хмикнув і розіклав на подовгастій білявій хмарі свій доробок. І були то стоси, стоси і стоси, списані машинкою без інтервалів. І було тих стосів триста і шістдесят і чотири.

— От, — сказав Місяць велично. — От. Триста і шістдесят і чотири. Було б триста і шістдесят і п'ять, та мусів витратити час на розмови з вами і втратив у житті цілий день. Куд ж ви лізте з вашими половинками! Розійдіться і прагуйте.

І всі розійшлись засоромлено і невдоволено, і кожен думав: ех, коли б я був головою, а Шереха потурити в шпю з цього МУР'у, який створив він так незручно, що на нього не вилізеш, то я вже наробив би ділов. Я б зробив приступки на цей МУР, я приробив би поручні, я постелив би боляй коцьки, якщо не килимчик, я б посередині

відкрив би каварню, де втомлений автор міг би відпочити і випити склянку пива та з'їсти обід з їдальні для працюючих, а б...

І кожен оглядався і бачив, що кожний іде з тими самими думками, і тоді вони стали і, піднявши пальці, як навчили їх на комісіях ДП, присягнули, що створять Свій МУР, де буде зручно входити, де не треба буде думати, як писати, аби тільки швидше, де всі будуть чемні і хвалитимуть своїх друзів.

— І щоб там була їдальня, — сказав одив.

— І щоб там платили добрий гонорар, — сказав другий.

— І щоб вони перевезли нас у Америку, — сказав третій.

А Місяць сидів у захмарному кабінеті і писав 1975 сторінку свого четвертого віде не виданого роману.

Л. де-МАРІНІ.

ВІДБУЛАСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ МУР'У

1. ОРГАНІЗУЄМОСЯ

Письменники створили МУР;
У журналістів буде ЖУР;
Театр об'єднується в ТУР —
Крутом луна пішла — гур-гур!
Вже й пацюки пищать з конур:
З'єднаємось і ми, як мур,
І назовемо ту спілку — ЦУР.

2. ПРОТОКОЛ ЗАСІДАННЯ МУРУ

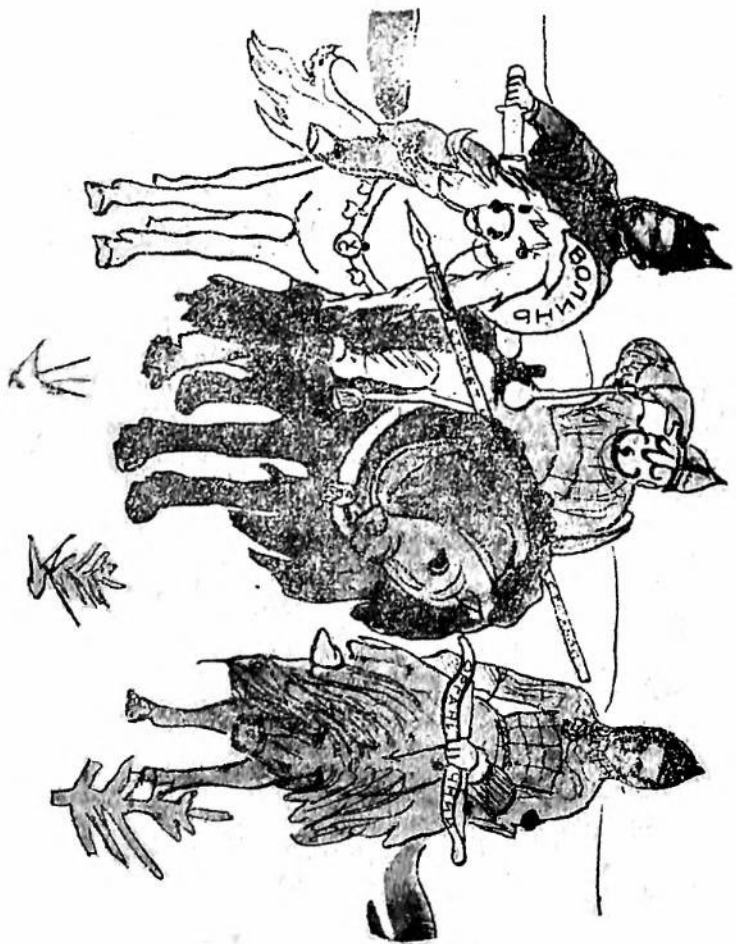
Багато говорили вчора:
„Ми — мисль, ми — музика, ми — море,
Ми — мудреці, ми — мир, ми — мур...“
А з того всього, як на горе,
Залишилось: „Ми-ми“, „Му-му“...

3. ВРАЖЕННЯ ПУБЛІКИ.

Із нори на світло Боже
Запицали мипа й щур:
„Нас від критики допоможе
Захистить китайський мур!“
Між собою ми не схожі,
Різних течій і культур.
З нас одні мурликають можуть,
Інші ж просто ні мур-мур“...

Слухати публіка не може:
„Що за твори! Калавур!..“
„Все одно, — промовив кожен, —
Хто пищить: пацюк чи щур.“

Ганна Черинь.

ПОПЕЛОТРЕСТ

Гумільов, Бургардт і Блок
Після смерти склали бльок.
І тепер той бльок в Європі
Перегонить все на попіл:
... Маркс... Петлюра... Чемберлен...
Зветься ж фірма — Юрій Клен.

Іван Багряний

ЕПІТАФІЯ БЛОКОВІ

Був Блок... І нема Блока, —
Пропав, загинув в прокляті роки.
Плачте, о музи небесних прерій,
Присипав Блока „попіл імперій“.

Поетів орди візьмуть лопати,
Будуть, ой будуть Блока шукати.
Сміх буде, крик буде, гей, буде морока,
Як з „попелу імперій“ відкопуватимуть Блока.

Іван Багряний

МАЗУРКА

(Читати так, як мазурку, тобто вибиваючи **такти**).

Від Зальцбурґа до Гамбурґа
Лаври слави і овацій
Позбирає віщий Бургардт,
Але не старий Горацій,
І не Блок, не майстер Рильський,
Не Леконт де Ліль, не Зеров,
Ні один поет російський
На румовищах імперій.

Підківками цок-цок-цок-цок
Не Твардовський, тільки Клен-Клен,
Компілюцій ватажок-жок
І альхімік кантилен-лен.

Каяття конкістадорів,
Цих здобичників суворих,
Цих Кортесів вісниківських,
Альмавів діонісійських
Лине скаргою гіркою
Аж до Господа покоїв
Через понели імперій
І письменницьких котерій,
Без усяких фанаберій
В даль нечутну і незриму

Ув обійми серафимів,
Ув обійми Гумільова,
Цього батька Кленового —
Чобітками цок-цок-цок-цок —
Конкістадор скок-скок-скок-скок —
При месьє Ередія
Поскачу собі і я.

Від Зальдбурґа до Гамбурґа
Скаче конкістадор Бургардт.

Реконкіста. класициста
Альказари, не базари,
Слави ми не розбазарим,
Підківками цок-цок-цок-цок —
Олександр Блок-Блок-Блок-Блок, —
Це не він бере у „плен“ „плен“,
Тільки я — я, Юрій Клен, Клен.

Юрій Косач

А ОТ І ПРО САМОГО КОСАЧА

Цей — ерудит. Він ділить світ
На сім пар'чистих і не чистих.
„Мальро... Д'Аннунціо... і Свіфт...“
Хто був з них правим, хто фашистом, —
Не зрозумію я спонтанно,
Бо надто мудро все й туманно.

Николай Угарті

ПОВСТАННЯ ГЕРОЇВ

„Але він пройшов через браму, солдати засалюгували йому, пісок хрустів під його підощвами, важколісті явори і липи колихалися над головою; лакей відчинив засклені двері, над мармуровими сходами майнула картина баталії з широкими клубами огнів і вершників а прапорами..., а Лосенко ішов по цих білих сходах, сам, напрочуд сам, серед цього блиску, сійва, чепурної тиші."

Юрій Косач „Запрошення на Цітеру".

Це вже хтосьна в которе проїздив Европою вічно гнаний не знати чим, чого і куди українець з творів Юрія Косача. Час крутився, як маятник на збожеволілому цифербляті, стрілка в кожному творі перебігала на кілька століть назад, варта біля міських воріт то одягалась у крицеві колеті, то спішно натягала білі панчохи на мускулясті ноги, а українець все метлявся Европою без мети і без пуття, не лишаючи сліду, нічого не встигаючи створити, ніколи не відаючи, куди і чого посилатиме його автор поміж ці шпичасті вежі, поміж герцогів і полководців, які чемно всміхалися, низько вклонялися, але гай-гай, — не говорили жадного зрозумілого слова, як не смів такого слова вимовити і безпритульний Косачів українець.

І тоді Тиміш скликав героїв.

Герої злітали до Баварії, до тихої простодушної гемітліх Баварії з її пивом і кров'яною ковбасою, до міста Августа зліталися герої, до міста римського імператора, що колись вів свої когорти на битву з германськими варварами. Герої перелітали тиху Сомму, що нечутно котилася поміж кам'яних берегів, перетяга мостами, і завертали до високих одно-

манітних похмурих касарень, і ось глянь — вже сушиться білизна, розіпнята на тинах, висять брезентові бовдурн з перевареною водою, якої ніхто не п'є, бовваніє на грядках капуста впереміш з червоними помідорами — і ти в таборі. Першим говорив Тиміш.

— Браття, — сказав він, і широке хлоп'яче лице пломело. — Браття, далі не можна терпіти. Доки ми будемо блукати по цій Європі, як дурнуваті сомнамбули, і показувати себе недолугими й нездарам. Ось тут сплять справжні українці в Європі, нехай автор наш займеться ними, нехай вже раз дасть нам спокій у могилах і не робить з нас не-втіпак. Доки будемо терпіти, о браття, — і його голос заломився від гніву.

— Мене зовсім збив з дантелику, — похмурим голосом прогук Богдан. — Я і в труні не маю спокою — все хочу згадати — бачив я Мазаріна, чи не бачив, був я у нього на службі, чи не був. І при чому тут тоді німці. Господи Боже мій, хто тоді думав про прусаків... Нічого не доберу.

А я, — прошептів грудний жіночий голос. — Я, принцеса Алі Емет, фрекен Шенк, княжна Дараган, — хіба він з дамами краще поводитьсь? А я терплю мовчки, бо я тільки слабка, квола жінка.

— Ганьба! — загули сивоусі й чорноусі козаки. — Ганьба! Хіба так можна з жінками?! Скажи їй ясно й чесно, — чого від неї хочеш. А не хочеш нічого — не крути голову. Ганьба!

— Е, чого схотіли, — хрипкуватий старечий голос Бортнянського затремтів. — Мене він обплутав бабамі — і дама в чорному, і дама в масці, і жінка, і українська дівчина — і що ж до чого? О, Господи, Господи, вскую оставил м'я.

— Ганьба!—кричали голоси, хрипкі і гнівні голоси Лосенка, і Розумовського, і ченця Кліментія, і обох Хмельницьких, і багатьох, багатьох.— Досить терпіти. Бунт. Повстання.....

У ті дні дивні діла робилися в Баварії. Всі енциклопедії зникли з бібліотек, усі довідники й бедекери були спалені, всі історії мистецтва були подерті, а мюнхенська кримінальна поліція зареєструвала ще одне порушення громадського спокою австендерами: над містом чулися якісь голоси, що вили, кляли й викликали:

— Дай нам спокій! Чуєш, дай нам спокій! Або опиши нас так, щоб ми могли жити в віках, або не чіпай наших імен і тіней!

Про подію подано докладний рапорт до Мілітері Говермент.

Л. бе- Маріні.

РУБІКОН ЮРІЯ КОСАЧА

Як втне Косач,
То вже, пробач.
Не втне читач,
Хоч сядь та й плач.

Не плач, читач,
Нехай Косач.
Не плач, Косач,
Нехай читач.

Іван Багряний

ОСЬМАЧНА — ГОГОЛЬ? ОСЬМАЧНА — ШЕВЧЕННО?

Десь колись промовив хтось:
Вищий Тараса Тодось.
І слова ті у Тодося
В голові сидять і досі.
А як з мурінцями стрівся, —
Обвалились небеса.
Вищим Гоголя признали,
Та не вищим Тараса.

Ганна ЧЕРІНЬ

ІСТОРІЯ ПОСЛАННЯ ТОДОСЯ ОСЬМАЧКИ І ПРИМІТ- КИ ДО НЬОГО ОДНІЄЇ ГАЗЕТИ

ДО ГАМПЕТА, ПРИНЦА ДАНСЬКОГО

Пізнайте, принце мій, біду зловісну,
Що сталася: руїницька рука
Украла в мене геніяльну пісню,
Яка з віків не часто виника.

Чому ж я не носив її з собою,
В газету загорпувши, не складав,
Як спати йшов, собі під головою,
Аби її який падлець не вкрав?

Бо ненажерлива злодійська зграя
Украла в мене пісню ту мою,
І я тепер від болю завмпраю,
Не їм, не п'ю, вже сто ночей не сплю.

Той злодій шів життя украв могого,
Наймальовничішу з усіх картин,
Щоб кров йому у жилах стала рогом,
Щоб ноги покрутив він, катів син!

Хай рот йому роззявлений болячка
Заткне, і він, ехида, ніч і день
Ридає й скиглить, як тепер Осьмачка,
Бездольний, мов у лісі тому пеня!

ВІД РЕДАКЦІЇ. Співчуваючи шановному авторові в його грагедії, якої властиво, на щастя, зовсім не було, бо, як відомо, ніхто нічого ні в кого не вкрав, ми розуміємо сенс і символіку цієї поезії як загальногромадську, чому й друкуємо цю поезію

Р е д а к ц і я.

Б Е З Т О Л К У.

„За часів Середньовіччя церква розглядала жебрацтво як високий духовний подвиг і суспільство без жебраків як суспільство, що, занедбавши небесне задля земного, перебуває в небезпеці, схильючися до занепаду і загибелі“.

В. Домонтович. „Без ґрунту“.

I.

Я іду вулицею і бачу скриньку на сміття. Скринька на сміття. Скільки діалектичних заперечень можна навърнути навколо скриньки на сміття. І я починаю цикл заперечень і парадоксальних висновків.

Скринька на сміття. В середньовіччі люди викидали сміття просто на вулицю, і тої, перед хатою якого зводилася найбільша купа сміття, вважався найбагатшим і користувався пошаною. Тепер ми вивозимо сміття далеко за місто. Який парадокс. Яке заперечення...

(Ще дві з половиною сторінки міркувань про скриньку на сміття).

Я побачив її на вулиці і подумав:

„А що буде, як я підйду до неї? Або дасть ляпаса, або не дасть ляпаса. Одням запереченням більше, — чим я ризикую.

І я підійшов і заговорив, скинувши капелюха, про музику, мистецтво, естетику, психологію, сподіваючися, що заговорю її до спантеличення.

Але вона була не з таких. Вона була бита жінка. Вона сказала мені просто:

— Ходімо до нас. Чоловік зараз на лекціях.

...Вона лежала на канапі, а я гладив її, заплюндивши очі у півзабутті, гладив її хрумке тіло і намагався вгадати, кого це я гладжу. У Мані було трохи більше кісток. А у Тані неначе менший живіт. У Орісі була мозоля на великому пальці, а тут нема. Кого ж це я гладжу?

Я розкрив очі і побачив, що це — пова жінка, імени якої я ще не знав. Тут згадав я, що може прийти чоловік, і побіг до дзеркала поправити краватку.

2.

Я сиджу в шашличній і чекаю про шашлик. Чекаючи шашлика, я невідомими і незрозумілими мені шляхами асоціацій думаю про Шашлик! Яке заперечення! В Середньовіччі люди подавали цілого барана на стіл, і кожний одрізав собі такий кавалок, який хотів. Ми ж ріжемо баранину на малі кавальчики і їмо по одному.

(Три з чвертю сторінки міркувань про заперечення з приводу шашлика).

Вона сиділа на піску, ця маленька гола жінка, і була невдоволега. І не дивно. Я набрид їй. Часами я набридаю

навіть самому собі, то що дивуватися цій маленькій голій жінці. І я сиджу і думаю, який новий фортель мені придумати, щоб виказатися перед нею цікавим і новим.

Тут я згадую, що сьогодні, витираючи газетою жилетку, я прочитав там уривок про Болсвела. Я врятований.

— Болсвел, — кажу я многозначно, і мала гола дурочка великими очима вслухається в нове слово. Це було зорове враження, про яке теж можу написати пару-другу сторінок. Але не тепер. Тепер я кваплюся не пропустити моменту. Я підходжу до неї і цілую її.

— Болсвел, — повторюю я ще раз тоном мага.

...Вона лежить на піску, а я маю повну змогу говорити про зорові враження. — Зорові враження — є зорові враження, а слухові враження це щось зовсім інше. Але я людина оригінальна. Я людини надзвичайна...

Тому я чую очима і бачу вухами. Я дозволяю собі з цими органами почуття всілякі експерименти. Мені їх не шкода. Але їсти я мушу ротом. Тут не сміє бути жадних жартів і фантазій. Я їм ротом — без жадних заперечень. Але чи я їм, щоб писати про заперечення, чи пишу про заперечення, щоб їсти, — це велика загадка для психолога. Нехай ламають собі голову.

Т. де-Маріні.

ІВАН БУОНА-ТА-ПАРТ-ЯНИЙ

Смішний той Ботічеллі
Нехай запише те:

Затямте, ледарі і друзі, —
Черкас киркою Багрянний
Лише один сощя.

Він всюди є,
Наш вождь, мистець, редактор.
Нехай же так стоїть віки, —
Ми все своє:
Гати! Вдаряй! Рубай!
Романтику багряноти,
Єдиний із усіх — це ти.
Валять доволі ваньку!

Я пізнаю тебе по їх
(Володька Маяковський!),
Я по штанах тебе хрещатих,
по глищах, по куртках,
„ пізнаю тебе по шкورات-
яних.

О, Багрянний, мій пане,
О, Багрянний, мій пане.
(Володька Малковський
У гробі тихо снить і снить
про вірші про буряні).

А тут гримить Багряний.
Ех, Ульме,
Новий Ульме,
Ульме, ти

Буона-та-парт-яний!
Напо-ле-он
Баг-ря-ний.

Юрій Косач.

?

ЦИТАТИ В ВІРШАХ,
ЦИТАТИ В ДРАМАХ,
ХАОС В НОВЕЛЯХ.
ПШИК В ЕПІГРАМАХ.

Іван Багряний

ЗДИВОВАННЯ МАЯКОВСЬКОГО

Коли Я їздив на Цітеру?
Коли з Їм пив на брудершафт?
Коли Я душу мав з паперу?
Коли був ляїком в віршах?
Але нехай. . (Тут ша: Цензура!)
Над мертвим левом й миш фігура.

Іван Багряний

СОНЕТ ЗНЕВАГИ

Ге-ей! Виходьте на бешкет собачий,
Ви, Фебові злиденні байстрюки,
Античні обгризайте маслаки
І бубоніть слова свої дитячі.

Горю! Творю! Душа моя аж скаче,
І, цеглою прояснені, думки
Спливають з-під знесважної руки
І шлють усіх вас к матері чортячій.

За мною всі: Дніпро, Січ-мати, степ,
І що мені ваш йолоп Пан і Феб,
І нектар ваш, — як вихило я браги,

В сонеті вам, для більшої знесваги,
Вкраду рядок останній. Г-ех! Ге-геп!

ГІС.

І ЧОГО Ж БУНТУЄ ПОЕТ?

„Чого ж той птах бунтує так за мурами?“
Іван Багрянний. „З камери смертників“.

Чого ж поет

бунтує так за МУРами,
Чого ж Тичин... за горло... і карати?
Товаришу, не будь такий похмурий мій,
Таж і вони не хочуть умирати.

А МИ не вмерем,
І їх — у наші рубрики,
Бо віримо — у них подібні мрії:
Щоб окупантів —
та Мечем Республіки
Нарешті вже —
біля Софії.

Николай Угарті.

ДОЛЯ ПОЕТА

„Сидів на мармурі. Писав
Слова даремні, непотрібні...”

Святослав Гординський. „Слова
на каменях”.

СЛОВА НА КАМЕНЯХ писав
СІМ ЛІТ даремно, непотрібно...
Хоч в СУРМАХ ДНІВ пісень краса
До БАРВ І ЛПНІЙ не подібна.

Бурунить МУРу ПЕРШИЙ ВАЛ,
А я, забравшись у СНОВИДІВ,

З ВІТРАМИ НАД ПОЛЯМИ вчвал
Ганяю і з ОКСАНОЮ занидів.

Николай Уіарті.

Кожний табір має свій стиль. Одні пишуться розвитком музики, інші поклали всю свою амбіцію на малярів, а ще інші збираються скорити світ помідорами. Августбург визначається геніями, як Донецький басейн вугіллям. Ціла еміграція так і звикла з пошаною дивитися на кожного августбуржця, як на такого, що не раз стояв у черзі по каву безпосередньо поруч генія.

Але від якогось часу в класифікацію вкрався непорядок, і стороння людина легко може заплутатися в складному становищі.

Наприклад, вітаєтеся ви зі своїм знайомим і питаєте його простодушно:

— Ну, що у вас нового? Чув я, що ваш відомий поет уже посвячений у генії.

— Ви про котрого, — нащорошується знайомий. — Бо в нас тепер чітка диференціяція станів: якщо про нашого, то він геній, а якщо про чужого...

— Та ні, про вашого, що ви три місяці тому вінчали лаврами, про пана Х.

— Що?! Про нього?! Та який же він геній? Він пегідник, брехун, ідіот останній. Наш геній — пан У. Какоцізований

визнаний усіма офіційними чинниками, аж до тих, що во-
ють дрова включно. Відстали ви від життя, — з жалем
поблажливою зневагою дивиться він на вас.

При зустрічі з другим знайомим ви виказуєте одразу свою
любовиту модерність:

— То пан Y має у вас величезні успіхи! Як це добре,
що в вашому таборі мешкає справжній геній.

Але в очах вашого співрозмовника спалахують червоні
ловорожі вогники, і він люто сичить:

— Це хто геній? Пан Y?! Відколи це ви його в генії призвели?

— Та не я, але я чув... мені казали... — белькочете
і заскочете.

— Ах, вам казали, — перекирлює вас без усякої чемно-
сти ваш недавній друг. — Вам казали! А ви власного ро-
зуму не маєте, щоб зрозуміти, що то шахрай, брехун і
діот? Не маєте розуму, а ще хочете відігравати якусь ро-
лю в культурному житті! Посоромтесь, — він обурено по-
вертається і, ледве торкнувшись капелюха, відходить.

Ви відчуваєте, що справа дуже складна і, коли не хоче-
те посваритися з усім світом, мусите добре розслідувати,
куди ступати серед цього салату геніїв і ідіотів. Тому, зу-
стрівшись з третім знайомим, ви обережно розпитуєте:

— Хто по-вашому більший геній — пан X чи пан Y?

— Обидва ідіоти, — звучить вичерпна відповідь. — Спра-
вжній геній не може вийти з інтелігенції. Справжні укра-
їнські генії всі походили з села. І ми маємо, на щастя,
такого — папа Z.

— А що він пише? — питаєте ви неспіливо. — Я якось
пропустив його твори.

— Ще нічого не пише. Але це невелике діло — написати.
Важить — бути генієм.

„Погана справа, — думаєте ви собі. — Епідемічне розповсюдження манії величності й манії переслідування. Нещасні втратили здатність нормально думати і нормально цінити людей. Треба б порадитися з психіатром“.

Ви йдете до психіатра і кажете йому зворушено:

— Слухайте, у вас у таборі, біда. Жадної нормальної людини — самі генії або ідіоти. Робіть щонебудь, поки не пізно.

Але психіатр дивиться на вас, як на неповнолітнього дурника, і люто сичить:

— Що там робити? Всі шизофреніки, всі до одного! Тут ніщо не допоможе, хіба електричний шок.

Перелякані, ви швиденько відходите і розгублено озираетесь по таборовому майдані. Світочі правди й науки, найкраща еліта, краса і гордість нації, в шаленому танку тупцяють навколо кількох постатей на високих постаментах. Одні вінчають ці постаті лаврами, а інші з таким самим газардом кидають у них гнидою капустою, і в повітрі чути тільки:

— Геній!

— Ідіот!

— Геній!

— Ідіот!

Ви біжите швиденько до вихідної брами і в душі благаете Бога:

— „Господи, де поділися нормальні, робочі, скромні й відповідальні люди???“

Л. де-Маріні.

БАРОЧКА У НЕБІ

„Стало сонечко в дворі
і тополі заступило“

Василь Барка. „Сходи сонця“.

Стала Барочка зоріть
і сонця всі заступила.
Лишенько: отак горіть -
це ж поезії світило!
Це вам не Ередія —
дивувались люди й я.

Стала Барочка зоріть
і сонця всі пригасила.
Чути голоски: „Отій зорі
Рясу ще, розп'яття і кадило,
Та не знати, що на це Шаян...“
Ой, проговорився я.

Николай Угарті.

НІЖНІСІНЬКЕ СПІВАННЯЧКО

Манюціпісіньке ластовенятчко
На лапеняточках ледве стоїть.
Блакитнооке поєтенятчко
Співає людонькам про Божий світ.

Людам кажу я лиш щирю правдоньку,
Геть відкидаю лжі каламуті:
Божий світ лагідний. Собачки гавкають.
Киші нявкають. Копячки ржуть.

Йде з пеба дощичок— беріть кальошки.
В соняшну спеку — запніть хустки.
Почистіть зубоньки і витріть носики,
Мої читайте мудрі книжки.

Я й про апостолів, я і про свічечки.
Великомучениць в Берлін послав.
Господи праведняй, скажи читачикам,
Щоб мої книжечки кожний купляв.

Л. де - Маріні.

БАРКА І СПЕКУЛЯНТ

„За цигарети перстень я продати мушу, —
Мене обдурить, звісно, спекулянт ...
Нічого! Я йому загляну в душу
І там уздрю ще краший діамант.“

Ганна Черінь

СЕРАФІЧНИЙ ПОЕТ

„І рушу в дорогу без міри
Шукати священний Граль“.

Михайло Орест. „Душа і доля“

Такий я нечутний і ніжний,
Такий етеричний, мов зідх,
Далебі, не фашист я драпіжний,
А, їй-Богу, не знаю про гріх.

Такий я пресвітлий, космічний, —
Ось зважте лиш — пуху гран.
Я і справді поет серафічний,
І пророком мені — Шаян.

Я сув'язь сплітаю в печалі,
І лепет мій — віршів храм.
І далі й священні Гралі
Знайду, але вам їх не дам.

Я бо другий Франціск Асізький,
Не Тартюфік — мені ім'я.
Неофіт я необуддистський, —
О, Перуне, помилуй м'я.

Юрій, Косач.

ПОЕТ І КРИТИК

Типовий двір ДП. забору. Грядки з капустою й пожовклими помідорами. Білізна на парках, мамі вигріваються на сонці біля візочків з дітьми, екзальтована молодь до 35 років учить їздити вельоспедом.

ПОЕТ (стоїть в задумі, звівши блакитні очі до неба і мрійливо общупуючи качан капусти).

Спокою й кротости прийшла пора ясна,

Зичливий поїть зір і вабить добро душі...

КРИТИК (підходить, виколупуючи з зубів рештки УНРРівського обіду. Прислухається. Рішуче). Не надається.

ПОЕТ (злякано озирається, червоніє). О, пробачте, я не знав, що ви тут.

КРИТИК (вириває з нього з рук капусту). Покинь панькатися з квітами. Розгортай апокаліптичні візії.

ПОЕТ (журно). Чи це об'єззково?

КРИТИК. Питаєш. Я ж написав це в збірнику, стор. 36. Ще не вивчив?

ПОЕТ. Так я не думав, що це назавжди. Мо можна хоч з деревами?

КРИТИК. Дурниці! Твій жанр — апокаліпса... Нюхай, як пахнуть квіти гриха.

ПОЕТ (принюхується). А й справді пахне. Ходім трохи далі (Одходять трохи далі). А ромашки?

КРИТИК (зневажливо фукає). Що — ромашки?

ПОЕТ (з надією, переконливо). Воня, знаєте, їй - Богу, з'їхом пахнуть. Як добре принюхатися...

КРИТИК. Дурниці. От ще Хахландія — ромашки! Пипи, як Ередія, як Бодлер.

ПОЕТ. А по-своєму не можна? І де шукати ті квіти гріха, прости Господи.

КРИТИК. Закохайся. Від жінки весь гріх... Закохайся...

ПОЕТ (зраділо). Це я можу... Хоч і сьогодні... І вже й дівчина є на прикметі. Чом же ви раніше не сказали, — а я думав, бо-зна-що.

КРИТИК. Дівчина! Хіба тобі, поетові, про якого я написав розвідку, можна закохуватися в якійсь там звичайній діпі... Ти повинен шукати чогось незвичайного — маляйки, зулуски, тайтянки, нарешті...

ПОЕТ. Та я б з радістю, так візи не дають...

КРИТИК. Це я й сам знаю, що візи не дають... Але й тут квіток гріха багато. З біди можна знайти німкеню, знаєш, якусь колишню нацистку, з людськими смертями на сумлінні... Ого-го, тут такого можна накотити... на кілька симфоній і на десяток ноктюрнів... Катай німкеню.

ПОЕТ. А коли ж з німкенями так трудно — ноги витирай, зачіску не поспуй, боненкафе носи, а до того ще й сплять при відчинєних вікнах. Може б таки можна нашу, україпочку...

КРИТИК (обурено). Що?! В органісти хочеш записатися! Забув, що я на сторінці 42 тебе у Фрідріха Гельдерліна призив? То й тримайся Європи.

ПОЕТ. Того ви ще нам не завдавали. Ми тільки до 36-ої сторінки дійшли.

КРИТИК. Одлаков, тримайся Європи — і все.

ПОЕТ. Та я й не зрозумію, що та німкеня белькотати-
ме... Я з європейських мов ще не дуже... Ми їх ще
не вивчали.

КРИТИК. А навіщо тобі розуміти. Ти ж поет. Тобі аби
були контрарні за літеральним сенсом своїм семан-
теми та щоб німкеня відповідала оптимально до кіль-
капляного метафоричного трактування зовнішньої
природи...

ПОЕТ. Та які там семанти, їй аби боненкафе... А я й
так уже прокурився...

КРИТИК. Геть демобілізаційні настрої! Злучайся з Євро-
пою, нюхай квітку гріха — і може я тебе якось і до
Данте підтягну... Не вікувати ж тобі на Гельдерліні...
Будь чемний і слухайся старших... (Виходить).

ПОЕТ (зажурено). Я так і знав, ще як мені той голий
собака приснився, я й подумав — це не перед доб-
ром... А Богдан казав, що то значить друга побачи-
ти... От тобі й друга!.. (Стоїть, невесело схиливши голову)

З а в і с а .

АФОРІЗМИ

„Радують діти серце моє. Але часом,
згадавши,
Що їм готує життя, жах побиває мене“.
Михайло Орест. „Душа і доля“.

Радують вірші серце моє. Але часом, згадавши,
Що з ними робить читач, жах побиває мене.

Николай Угарті.

ОРЕСТОВЕ СВІТАННЯ

„Прибрався-ліс в зелену мітру
І процвіла земля...
Скидай, о сестро, темну ризу,
Переступи поріг“.
Михайло Орест. „Душа і доля“.

Прибравсь Орест в клясичну мітру
Й поволеньки „Світа“.
Грози б якоїсь або вітру,
Хай ранок розквіта!

Скидай, о брате, лишну ризу,
Переступи поріг.
Пора! Пора! Постів кризу
Вістить Зоїлів ріг.

Ти маєш голос чистий-чистий,
І в серці — чистота.
Нехай же друзі урочисто
Засвідчать чудо променисте:
Орест вже не „Світа!“

Николай Угарті

НАПИС НА ПАМ'ЯТНИКУ В 2946 РОЦІ

I. Спереду

Тут два Державини лежать,
Мужів великих два заснуло, —
Один — що Пушкіна любив,
Другий — що так кохався в куло.

II. Ззаду.

Один був велетень державний,
Другий був велетень Ді-Пі,
Але обидва вельми славні
І на однім стоять стовпі.

Різниці ж тільки трішки й було:
Як межи Пушкіним і куло.

Іван Багряний

ВИКРИСТАЛІЗУВАННЯ МНІМОТЕХНІЧНИХ І ТЕХНОМІЧНИХ ТРОХЕЄ-ЯМБО-ДАКТИЛЬОВИДИХ.

„Варт умовитися називати далі письменників, належних до клясицизму, не клясиками, а клясицистами а терміну „клясики“ зовсім не вживати, послідовно розрізняючи, з одного боку, письменників античних абож антикізуючих, а з другого — письменників зразкових або канонічних, при чому ні ті, ні ті не є обов'язково клясицистами“.

Володимир Державин. „Проблема клясицизму та систематика літературних стилів“.

Сакраментально-орієнтальна орнаментика літературних явищ останніх десятиліть не характеризується ні мистецькою автаркією, ні автономією апіорі в літературних здобутках літературних шкіл і окремих поетів. Есхатологія і есхілоторія розглянутого предмету показує нам наяв, що існує велика небезпека психологічних асоціацій у відношенні до Шевченка і до Франка. Тому персоніфікуючи персональні уподобання ерудитної критики на українському відтинку загальної літератури, доводиться з прикрістю констатувати, що лопосовських вершин наші поети ще не досягли; навіть поруч з Гете не маємо кого поставити.

Аналізуючи евфазичні, евфрозиністичні і еврипідистичні сторони сучасних літераторів, повинні ми з максимальною чіткістю і ясністю, так властивою ментальним особливостям

тієї критики, яку ми тільки й годимося визнати за критику, усталити значення даного терміну, як речі в абстракції, семантиці й побуті.

Поскільки в терміні „літератор“ зосереджується, утямлюючись і конкретизуючись навколо нього ціла наша літературна проблематика і поскільки поза точною термінологією апостеріяльні явища як реальні продукти даного літературного середовища не мають значення, повинні ми присвятити не менш 16 сторінок убористого циклостилю на аналізу цього поняття в собі і терміну в семантичній значимості в усіх його чотирьох вищезазначених і сугубо-об'єктивних установлених нами канонах.

Було б, зрозуміла річ, далеко краще зовсім не вживати терміну „літератори“, а задовольнитися словосполученням „пишучі люди“. Справа в тому, що коли людина пише, то, значить, вона пише. А коли людина [в межах даної доби і культурно-естетичних канонів її]

не пише, то, значить, вона не пише, і тоді критик не потребує про неї писати і має святий спокій.

Але коли людина пише, то обов'язком ерудитного критика є розглянути, чи особистість даного автора відповідає особистості критика в семантиці, психіці й побуті. І тоді, енергійно висуваючи момент епікуріяльний, що в ньому окремі симпатичні риси даного обранця поширюються на його літературну творчість, в грандіозній апокаліптичній візії піднести його під облак, з філософським спокоєм спостерігаючи, як його кінцівки роблять безпорадні колові і еліптичні рухи в сполучі кисня з воднем і азотом що її неосвічена публіка звикла називати повітрям.

Спазматичні скорочування лицевих м'язів, що їх вульгарна публіка звикла називати хіхотінням, треба стримувати і спокійно кидати в зібрану довірливу аудиторію чужомовні лайки. Бо Європа все вище за нас, і те, що по-українському смердить, по-іспанськи — пахне. Де густі-б'єс нов диспутандум.

Л. де - МАРІНІ.

АФОРИЗМИ

„Рубіж літературної творчості: письменник не може створити персонажа, розумнішого під самого автора“.

Володимир Державин („Афоризми“).

* * *

Недобре чоловікові бути самому, говорить біблія; зате як добре — побути без клясицистів.

* * *

Рубіж літературної творчості: автор може створити афоризм гурніший від нього самого.

* * *

Що тяжче (і напруженіше) плодитись, тим слабше зятямилось. Тому теоретичні статті клясицистів — сумнівної цінності.

* * *

Тужно губити на життєвій дорозі родичів і близьких, друзів, друзів. Але найменш сумна втрата, зокрема для української літератури на еміграції, — це втрата уважного, випробуваного і компетентного клясициста.

Юрій Косач.

КРИТИК

Ейсі тілес ой технен непоснтай то тис
техас атсхропейн. Гіпнократ.

Не дав Господь Піндаром стати,
А де вже Гіпцократом!
Так став він скромним літератом
І возієм мерлятин.

В столиці пишних емпіреях
Колись би од був стряпчим
І фантастичні б ахінеї
В трактирах верз собачих.

В малоросійському ж безптапші,
Мов соловей — ця сила;
На семантичному піддапші
Не припадає пилом.

Чи не прийшов, бува, ти, діду,
В державинські отчизни?
Давно вже млоїть всю Понтіду
Від мудрих афоризмів.

Юрій Косач.

ЕЛЕГІЙНІ ДИСТИХИ

Станьте! Куди біжите так, хиреплі пійти—феллаги,
У безпросвітній імлі, в чорній єгипетській тьмі?

Марно за вами біжу і світлом махаю і кличу:

Гляньте ж: ось мій кагапець—строгий античний канон!

Гіс.

ПОШЕСТЬ

З гробів заклацали зубами
Неоклясичні мікроби.
О Боже, змилуйся над нами:
Спаси од ЧОРНОЇ хвороби.

Ганна Черінь.

ПАРОДІЯ НА ПАРОДІЮ

Засвітило сонечко
У мале віконечко,
Маленькі черешеньки
Їли.....

(Тут іде англійське непристойне слово, і це дуже смішно. Пояснюємо це, бо наша українська маса є відстала і не опанувала ще всіх інтернаціональних лайок. Сміх 26 сек. Прим. Ред.).

На квітах коса
Заблищала, як роса,
Соловейко щечече,
Дівчинонька.....

(Тут високоосвічений автор поставив еспанське непристойне слово. Вищість його духовости над пересічним рівнем є беззаперечна. Сміх 37,5 секунди. Прим. Ред.).

Юліус Каюс Цезарус
Ціцеронс скріпті:
Ходім друже на базарус,
Будем.....

(Не тільки сучасні,—античні лайки і непристойні вислови не пішились чужими талановитому авторові. Тільки абсолютно неосвічена маса не може зрозуміти, що —це пародія. Сміх 47,007 секунди. Прим. Ред.).

В твоїй великій, Крице, праці
Для українського народу
Забув ти лиш одне зробити:
Липить лайки—

й спустити в воду.

Хуан ван-Беквемеке.

КОБИЛИЦЯ НА ПАРНАСІ. ПІСНЯ I.

„Грудневими шляхами,
Холодна і сумна.
Являється між нами
Володарка зима.

.

Як дідько оглашений
„У ніч перед Різдвом“,
Із місяцем в кишені
Гойдався над шинком

Юрій Чорний. „Різдво. Пісня I“.

Незнаними шляхами,
Голодна й навісна,
Припхалась кобилиця
На вбогий наш Парнас.

На ній, „наохляп сівши“,
Чорнів Кридевий Ждан —
В юристиці — невдаха,
В поезії — профан.

Як дідько оглашений
„У ніч перед Різдвом“.
Літав сердега поміж
Сяльоном і шинком.

Нарешті збрид Мудіщев,
І пародист Хвостов
Збува на Чорнім ринку
Пегаса „Стиглу кров“.

Николай Угартї.

ПОЕТИ ІНДУСЬКОЇ ВІРИ

Коли читати став Шаян,
Зовсім із глузду з'їхав я.

Здалось туманові мені,
Що світ іще й не зеленів,
Що дійдем до високих злетів,
Створивши . . партію поетів.

Николай Угарті.

І І

„Доле, де ти, доле, де ти!
Попереджую, поети:
Як за мною не підете,
Я, свою розбивши ліру,
Охрищусь в індуську віру!“

Ганна Черінь.

СІЛЬСЬКОЮ РУКОЮ

„Всі ви пам'ятаєте або знаєте, що була колись російсько-японська війна 1904-1905 року. Мій чоловік — лейтенант Лебединський служив на панцернику „Петропавловськ...“

Панас Феденко. „Своєю рукою“.

— Сядемо, друзі мої, „кружком“, як то робилося в поряднім кругу до революції 1917 року, і почнемо оповідати епізоди з нашого життя, щоб хоч чимнебудь замінити на навісній чужині нашу незабутню і дорогу „Ниву“, — сказала молода панія з сивим волоссям, з двома очима, з одним носом, червоними губами, з підборіддям, з ямочкою з правого боку підборіддя, з двома вухами по сторонах, в яких висіли „серьги“ з підробленими перлами, які вона трохи не виміняла за двадцять два фунти житньої муки в тисяча дев'ятсот вісімнадцятому році, коли їздила „мішочничати“ на село коло Батурина. Батурина — то є місто на Україні, де жив гетьман Мазепа, що хотів відірвати Україну від Росії ще при Петрові Першому, але якому то не вдалося, бо Карло Дванадцятий, шведський король, з яким він заключив союз, був у той день хворий. Чия черга оповідати сьогодні? Ніхто не хоче? Ну, тоді оповідатиму я.

Гості тоскно презирнулися, знаючи цю панію за дотепну і надзвичайно живу оповідачку з пам'яттю, де зберігаються всі найменші деталі, зі здібністю говорити до тих пір, поки не набереться сорок тисяч друкованих знаків, бо

менше одного ар'юша фотодрук не хоче друкувати. Але рятунку не було, чаю ще не подавали, тому гості зсунулися ближче і почали слухати.

Але панія Зина ще не починала, бо знала добре, як будеється оповідання, і чекала, поки інші персонажі оживлять його.

Інші персонажі — полковник і доктор, обидва з добрими басами, червоними щоками, голосним сміхом і повною нездібністю зв'язати два „членораздельных“ слова, презирнулися, не знаючи, чия сьогодні черга. На всякий випадок вони пустили басом по чотирь рази: Ха-ха-ха-ха, ха-ха-ха-ха, ха-ха-ха-ха, ха-ха-ха-ха і весело підмогнули присутнім паніям, які засоромлено махнули на них хусточками, спеціально приготовленими, чисто випраними хусточками, яких вони з ошадности до носа не вживали.

Після цього молода дівчина з чорними очима, рум'яними щоками, двома губами і двома вухами, яка на цих вечорах виконувала роль анхвана террібля, встала, підстрибнула, дригнула ногою і, остаточно ожививши оповідання, сіла і почала слухати.

— Я жила тоді в Петербурзі, — почала панія Зина. — Петербург є місто при впадінні Неви в море, де Петро Перший збудував свою столицю на козацьких кістках. Я там жила, не на кістках, звичайно, а на Фонтанці в одноповерховім будинку з трьох кімнат, кухні, „кладовки“ і пивниці, яку ми тоді називали „погреб“. І там я познайомилася на вулиці з молодим мущиною. Він був дуже інтелігентний і крутив цигарки тільки з французьких книжок. Свої листи до мене він підписував по-французьки А. Д. Т. Е. (Que diable t'emporte). Я вже зовсім порішила покохати його, але мені заважали його сільські

руки. То були справжні сільські руки, про які так багато писали Мопасан по-французьки, Людвіг Тома по-німецьки, Кнут Гамсун по-норвезьки, Реймонт по-польськи, Чехов і Решетніков по-російськи, Стефаник по-українськи. Але я тоді ще не мала приємности пізнати папа професора і не була така освічена і тому за нього заміж не вийшла.

Вона спинилась і розгублено глянула на професора, який докірливо покивав головою.

— Тільки три тисячі знаків, — сказав він сумно. — Доведеться на тридцять сім тисяч додати історично-географічних деталей. Але нічого, якось то буде, — сказав він підбадьорливо і великодушно дозволив: — Можете йти пити чай. Сьогодні навіть з канапками.

Всі радісно заворушилися і з чемности подякували ще на півтори сотні друкарських знаків за надзвичайно дотепне і живе оповідання.

Л. де-Маріні.

МОЛОДИЧКА І БАБІЙ

„Яка ж ти гарна молодичко! —
Мов мовить погляд косаря...”

О л е с ь Б а б і й. „Жнива”.

Яка ж ти гарна, молодичко,
Як врагіння зоря,
А в неї вкрив рум'янець личко,
Ще й очі перлами горять...

А в молодички круглі груди,
Такі, як пара голуб'ят,
На них спрагнілий погляд блудить
Олеся Бабія.

Николай Угарті.

РЕДАКТОР „БІДНОГО СЛОВА”

„Незнана і чужа, без імени, без хати...”

Теодор Курпіта.

Холодний і чужий, для імени і хати
Надземські всі слова гуртую у сузір'я,
Притягую й тебе, многострадальна Мати,
І говорю до тих, що слухають і вірять.

Та сам не вірю я. З однаковим захватом
Співаю коси я, Христа, народ і варту
За тим, що в час останнього змагання з катом
Я вибрав метушню і денну працю Марти.

Погідний і ясний, шукаю насолоди,
Вигід, тепла, комфорту і оплати.
! жду. То жди ж спокійно й ти, народе,
Ік дасть Господь колись, то вернемо до хати.

Л. де-Марині.

ПОЕТИ МЮНХЕНСЬКОГО УЛМО

„Чужі ліси, чужі діброви.....
Привіт тобі, мій львиний Льворе.....
Ти зміст і мізк, ти перла карти,
І рейд копит, і путь коліс...”

Теодор Курпіта. „Львів”.

Чужі слова, старі звороти
І шильд поета, як ярмо..
Пиши, підписуй — я не проти,
Але до чого ж тут УЛМО?

Я пам'ятаю твої вічі,
Їх земережала тоска,
Бо день для тебе — те ж, що вічність,
Коли помножує він скарб.

Де зміст, де мізк, де перла карти?
І хто хоч раз в цім толк допер? —
То вже біда і жадні жарти,
Як Теодор добравсь до пер.

І вже скажу, бо не етерпіти:
Хоч ти й заходиш у газард,
Все ж остаєш для Кур пїта —
Золотолп — Ремез — Стюарт.

Николай Угарті.

СЛУЖБА ЛІТЕРАТУРИ

„А там чужі, чужі в одній кімнаті,
Їх тільки пошук хліба марно звів...“

Ю р і й Ш е р е х. „Служба сонця“

Робота критика — то праця Геркулеса:
Лопати гнуться і бракує вил,
А Авгієві коні по колеса
У стайнях понаклали книг.

Я чищу й чищу, і вожу візками,
Шукаю перл і тішусь, як знайду
Бодай одне і піднесу руками,
І покажу: Куліш, а не Сарду.

І зараз крик зависливий і буйний:
Чому того підняв, а не втоптав?
Розпни його! Не є він критик чуйний,
Що давить всіх й нікого не підняв.

Л. де-Маріні.

ЕПІТАФІЯ ЮРІЄВІ ШЕРЕХОВІ

Стоїть так чітко на плиті:
Опора МУР'у — Шерех Юр.
Він був не нитик, тільки критик,
Літератур і бур авгур.

Русальських, Балок і Костельких
(Ідіо-синкретино-нізм)
Був пострах, але і отець їм,
Як своєрідний шерехізм.

І пригортав — не Лідій Чарських
І не Калюжних віжність тіл,
А Dichtung von monsieur Ізарський,
Немов Антоній тихий Ніл.

Він зорив з високостей Барки,
Імперій попіл провівав,
Не гребував погіддям чарки,
Sehr — afficus — земним не став,

А згинув в авреолі слави,
Аніка — воїн, МУР'у дан.
Його убивники: Державин
І тьми Манил і Курп'ітян.

Юрій Косач.

ШЕКСПІР КУМОМ

— На кумів Ігор Костецький запросив до себе Уласа Самчука і Володимира Блавацького.

З приватних розмов.

Експериментів менти важ,
звучання, теми — вихор.
Пересічність і дрібнота ж,
коли приходить Ігор.

О, сить, насить ажіотаж
гемінґвейським струмом
і запроси на другий раз
Шекспіра теж за кума.

Юрій Косач.

СПОКУСИ НЕСВЯТОГО АНТОНА

ВИСТАВА ОДНІЄЇ ДНИНИ ІГОРЯ КОСТЕЦЬКОГО

Дев'ята година. Ліжко. Чоловік та жінка, одне тіло, одна душа.

АНТОН. Дев'ята година. Як ти опинилася

АНТОНИНА. Знаєш, я думаю.

Цікаво.

Дуже.

Як ти опинилась.

Що ногами.

Що ногами.

Поетова дружина. Як ногами?

Персонаж заімлений. Чому ногами?

Поетова дружина. Коли ногами?

Де ногами?

Між ногами?

За ногами?

Під ногами?

Гами-гами-ами.

Ми.

Під-на-за-між.
Ами-ми-ми-ми-и-и.

Персонаж заімлений. Боротьба за прапор?
Поетова дружина. Ні, переможці:

А шкарпетки?
Як шкарпетки?
Що шкарпетки?
Чому шкарпетки?
Які шкарпетки?
Залатала?
алатала
атала
ала
ла
а-а-а-а-а —

Підсвідоме. Руда і фіялкова. Браво. Вічна пам'ять. Келехи, келехи. Бррр. Бракабумбра. А брицьки, а брицьки. Ікі-пікі-граматики. Іншуанна. Авзеленьки. Я монолог. Я горобеньки. Опробалюю сміхом. Кутяпики двалі. Сметасинки брабантки. Плямкаю. Ще м'ям, м'ям, м'ям.

Поетова дружина. М'ям, м'ям, м'ям.

Монолог. Я Ігор Костецький. Ецький. Цький. Кий. Ігор Костецький. Йикьцетсок. Рогі. Я є сюрреаліст. Сюрррррррр....

Поетова дружина. Що там сюрчить? чить, ить, ть.

Монолог. Я є екзистенціопаліст, дадаїст, експресіоніст, футрист, ірраціоналіст, ірреаліст, кубіст, панфутোকубіст, бракабумбрист, бубаднініст. Я— оповіді про переможців. Ожців, ців. Ців. Я—Джемс Джойс. Я—Гемінгвей. Так, іншуанна. ОПРЕБАЛЮЮ, бракабумбра, горобеньки. М'ям, м'ям. Я відваляю від Джемса Джойса цілі сторінки. Від Гемінгвея також. Але я дуже оригінальний. Нальний, альний, уринальний. Урина. Рина. Ина. Буба-Диня. Джемс Джойс—дитина. Він брицьки-брицьки, а я хапки-хапки. Джойсохапки. Джойсохап. Гемінгвейохап. Бракабумбра. Іншуанна. Диковинна. Беліберда. Теревені. Ціла буря. Халтура. Макулятура. Джемс Джойс. Крапка. Кінець монологу. Ігор Костецький. Йикьцетсок. Рогі Ікі. Пікі.

Юрій Косач

ВЕРЕТЕНА

„В хуртечах і хвищі буремній,
Як спротив нещадному злу,
Вгрузає в розтерзану землю
Смирений пощерблений плуг.
І скитське зерно філософій,
Заховане в надрах ріллі,
Росте в скам'янілості спокій
У заграві хижих політь.“

Вадим Лесич. „Веретена“.

В хуртечах і хвищі буремній,
Як спротив нерівності злу,
Віршує нестримно й даремно
Віршину довжезну і злу.

І скитське зерно філософій
Ховає в словесній ріллі,
Щоб ріс скам'янілий наш спокій
У заграві хижих політь.

Скверниві кумири невгавно,
Що мчали розгнузданих орд,
Потонуть, як стріляні гави,
В латаття застоєних вод.

І в брижі — безлика видимість
Лиснітиме сном веретен,
Повіщо — спитаймо — невпинні
Віршила цей Лесич плете?

Николай Угарті.

Н А Ш І Н А Д І Ї — М О Л О Д І Ї.

„О, горе, горе вам,
Мої голубки молодії“.

Т. Шевченко.

КАТЕРИНИЩИН

„Танцює вітер на площах,
Полоще площі дощ:
А хто ще, а хто ще, а хто ще
Сьогодні вийде до площ?“

Леонід Полтава. „Катеринишки“.

Танцює вітер на площах,
Полоще кінці холош,
В дірявих кальопах хто ще
Сьогодні вийде під дощ?

І в холод квітує крин ще,
І в жовтні — для нас весна.
Йде молодий катеринщик
До танцю заграти нам.
І хрипло рипить Катеринка,
То радісна, то сумна,
І вже ні одна українка
Душі не відкриє вікна.

І тільки на вогких площах,
Як „ости“, ДПІ без кальош.
А хто ще, а хто ще, а хто ще
Сьогодні вийде під дощ?

Николай Угарті.

«ХОЛОДНИЙ ЯР»

Ллю в сонетах яру славу
Ігорю і Ярославу
І тому зовусь Славутич.
Не щонебудь я — Славутич!
Це одне дає вже право
На ПРЕТЕНСІЇ, на славу.

Ганна Черінъ.

ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ ПРИСВЯТИ

Один з кращих сонетів своєї збірки „Гомін віків“ Яр Славутич присвятив Іванові Манилові, який розповсюджував його книжки.

Утоптав я стежечку
Через Яр, через Яр.
Носив його книжечки
На базар, на базар.

Ну, і наносив йому
П'ятаків, п'ятаків,
А він мені віршика
Присвятив, присвятив.

Ганна Черінъ.

«БІДА, КОЛИ ДУША ЗА ГРОШІ ПРОПАДА!»

„Бувало, він октавою, сонетом
Чи просто віршем, рівним і гнучким,
Сталив серця.....!
Та хитрий ворог очі не змикав —
Спіймав, як птаха в дротяний рукав...“
Яр Славутич. „Гомін віків“.

Бувало, він і піснею й сонетом
Чи віршем, кучерявим, паче дим,
Теплив серця дівчаткам молодим,
Залізши в неоклясиків тенета.

Сварились критики через поета:
„Перед сусідами як виступимо з ним?!“
А друзі звали Гобсеком скупим
Або ще інколи то й віршоплетом.

Манило ж хитрий очі не змикав,
Спіймав поета в дротяний рукав
(А кольпортерові відмовити ну як то?) —

Тож, грошей надібравши добрий міх,
Згромадив, як на глум, „Курячий сміх“,
Ославивши себе і як редактор.

Николай Угарті.

АНДРІЙ ГАРАСЕВИЧ У ЛІРИЧНОМУ НАДВЕЧІР'І

Я піду в ліричне надвечір'я,
Вийду в гори поза Берхтесгаден,
Перекинусь в кам'яного звіря,
В стан ворожий перелізу гадам.

Там згаду свого надхнення спрагу,
Коли ж ні — з „Сонетами“ умру я,
Тільки б раз побачити ще Прагу,
Де зродилось СЛОВО — моя зброя.

Николай Угарті.

А МИ Ж ЧИМ ГІРШІ?

„Уже берізки біля криниці
Справляють осінню тризну,
Немов підтикані молодичі
Зелену перуть білизну.
Та не випрать їм — воду розбовтав,
Як на зло, вітер крилатий...”

Михайло Ситник. „Берізки”.

Уже і Ситник біля Криниці
Справляють осінню тризну,
Немов підтикані молодичі,
Сортують брудну білизну.

Та не видавить воду із віршів,
Хоч світ облітай крилато,
Коли гасло: „А ми ж чим гірші?!“
В основу всього прийнято.

Николай Угарті.

АБИ НЕ ПО-НАШОМУ

„То був парадокс традиції“.

Володимир Русальський.

Я іду твоїми степами, Німеччино. Я знаю, — ти Європа. На тобі скрізь стирчать фантастичні вежі барокко.

Але я не боюсь. Я — теж європеець. Я сякаюсь не в чобіт, а двома пальцями, як і належиться. Я іду степами Німеччини і чхаю на фантастичні вежі барокко. Іду.

Дівчино з діамантовим волоссям! Обізвися до мене по-срібленим голосом казки. Ти ж бачиш, я заплутався, як філософ, у цьому парадоксі традиції. Обізвися, дівчино. Глянь, веселка грає в саву спектром і бабине літо мережить золоту осінь.

— Я хочу їсти, — сказав бї я дома, у моєї бідної старенької мамі. Але тут я не смію так казати. Тут — Європа. Тут я — маю апетит.

Я маю апетит, о, дівчино з рубіново-кришталним волоссям. Дай мені хліба. Я стою під дверима, суворий і мовчазний, як фарисей, і чекаю.

На рококо-тичній стелі б'є годинник. І раптом чую, як риплять чоботи. Нові чоботи риплять, і мене огортає страх. Нові чоботи — це значить: грабіжник. Що робити? страшно, немилосердна доля життя! Чоботи риплять, і чути, як хтось пропонує серед загального гелготання:

— Давайте роззуємо йому черевики. Тоді подадуть нам і кафе і горілку.

О, це вже безідейні бандити, — думаю я, і, схопивши двадцятизарядовий кольт, тікаю з міста засади.

Тікаю і почуваю, що я тремтю, що очі мені запали поміж орбіт, пальці стали майже нерухомі, але тут зачепилася нотка мого самолюбства, і я спинився.

О, дівчино з смарагдовим волоссям! То нічого, що я тікав. Краса чоловіка гальмує розум, зводить з пуття навіть порядних жінок, убиває ініціативу в житті тих, що їх обмивула ласка природи. І тому — тобі нема порятунку! Дай мені хліба або кинь на мене благально поглядом, і я піду далі.

Піду між ті барокки, рококи, ампіри і вампіри, поміж усі оті слова, на які натравлю на 378 сторінках словника чужомовних слів.

Я іду

І. де-МАРІНІ.

БАЙКАР

Мариво слави оман
Манить, як перше манило.
Кажуть усі: „Графоман!..“
В дійсності ж — графо-Манило.

Николай Узарті.

2

Дві корови, три свині —
Це вже вистачить мені.
А щоб з того вийшла байка,
Дам ще риму „балалайка“.
Хоч виходить досить гнило,
Підпишусь: Іван Манило.

Ганна Черінь.

**ДРУЖНІМ УКЛОНОМ ЛІТЕРАТУРА ТЕАТРОВІ —
ЗАМІСТЬ НЕНАПИСАНИХ ДРАМ**

ВОЛОДИМИР БЛАВАЦЬКИЙ

Петроній, Гамлет, Малахій —
Цих ампліа доволі;
Не плач невизнаних Рахіль,
А велич монополій.

Він трішки демон, трішки кат
І єзуїт, і цинік,
А в цілому — це потентат
Театру в Україні.

Це щастя, Курбасе, повір,
Що ти пішов, мов Чацький,
Нема бо в небі двох сузір,
А лиш одне: Блавацький.

Юрій Косач.

ЛИЗАВЕТА ШАШАРОВСЬКА

Я вже зарізан
І без заліза,
Ти надто хижка,
Не монна Ліза.
Я не зі сплужу,
У мене криза.
О, пані Лізо.

Юрій Косач.

ЄВГЕН КУРИЛО

Є у МУРі пан Манило,
Як у ОМУСі - Курило,
Та Курило — не Манило,
Бо Курило — це світило.

Юрій Косач.

ВІРА ЛЕВИЦЬКА

Яка солодка кицька
Віра Левицька!
Моє серце беркицька,
І прямо хвицька!
Це зоря галицька,
Віра Левицька.

Юрій Косач.

З М І С Т

ДАНИНА ВЕЛИКИМ ТРАДИЦІЯМ

Неоклясичний марш — Микола Зеров

ПО ТОЙ БІК ЗАЛІЗНОГО (НЕ ЛІТЕРАТУРНОГО) МУРУ

Павло Тичина — Іван Багряний
Максим Рильський — Іван Багряний
Мemento mori — Іван Багряний
Володимир Сосюра — Іван Багряний
Олександр Копиленко — Іван Багряний

СОТВОРЕННЯ ЛІТЕРАТУРНОГО СВІТУ

Рік видавничої праці — Ганна Черінь
Але авторка забула про себе — Николай Угарті
І тоді почато творення літературного світу — Л. де-Маріні
І відбулася конференція МУР-у — Ганна Черінь

НАШІ СТОВПИ

Попелотрест — Іван Багряний
Епітафія Блокові — Іван Багряний
Мазурка — Юрій Косач
А от і про самого Косача — Николай Угарті
Повстання героїв — Л. де-Маріні
Рубікон Юрія Косача — Іван Багряний

Осьмачка — Гоголь?

Осьмачка — Шевченко? — Ганна Черінь

Історія Послання Тодося

Осьмачки... — ГіС

Без толку

— Л. де-Маріні

Іван Буонарот-партяний

— Юрій Косач

Сонет зневаги

— ГіС

І чого ж бунтує поет?

— Николай Угарті

„?"

— Іван Багрянний

Здивовання Маяковського

— Іван Багрянний

Доля поета

— Николай Угарті

ДІЛА АВГІСБУРЗЬКІ

Авгсбурзький стиль

— Л. де-Маріні

Барочка у небі

— Николай Угарті

Ніжнесеньке співаннячко

— Л. де-Маріні

Барка і спекулянт

— Ганна Черінь

Серафічний поет

— Юрій Косач

Поет і критик

— Л. де-Маріні

Афоризм

— Николай Угарті

Орестове світання

— Николай Угарті

Напис на пам'ятнику

— Іван Багрянний

Викристалізування мнімоте-

вічвих і техномімічних

— Л. де-Маріні

Афоризми

— Юрій Косач

Критик

— Юрій Косач

Елегійні дистихи

— ГіС

Пощесь

— Ганна Черінь

Пародія на пародію

— Хуан-ван-Беквемеке

Кобиляця на парнасі

— Николай Угарті

Поети індуської віри

— Ганна Черінь, Н. Угарті

Сільською рукою

— Л. де-Маріні

ДІЛА МЮНХЕНСЬКІ

- Молодичка і Бабій — Николой Угарті
Редактор „Бідного Слова“ — Л. де-Маріні
Поети мюнхенського УЛМО — Николой Угарті

НАШІ ШУКАВНЯ

- Служба літератури — Л. де-Маріні
Епітафія Юрієві Шерехові — Юрій Косач
Шекспір кумом — Юрій Косач
Спокуси не святого Антона — Юрій Косач
Веретена — Николой Угарті

НАШІ НАДІ-МОЛОДІ

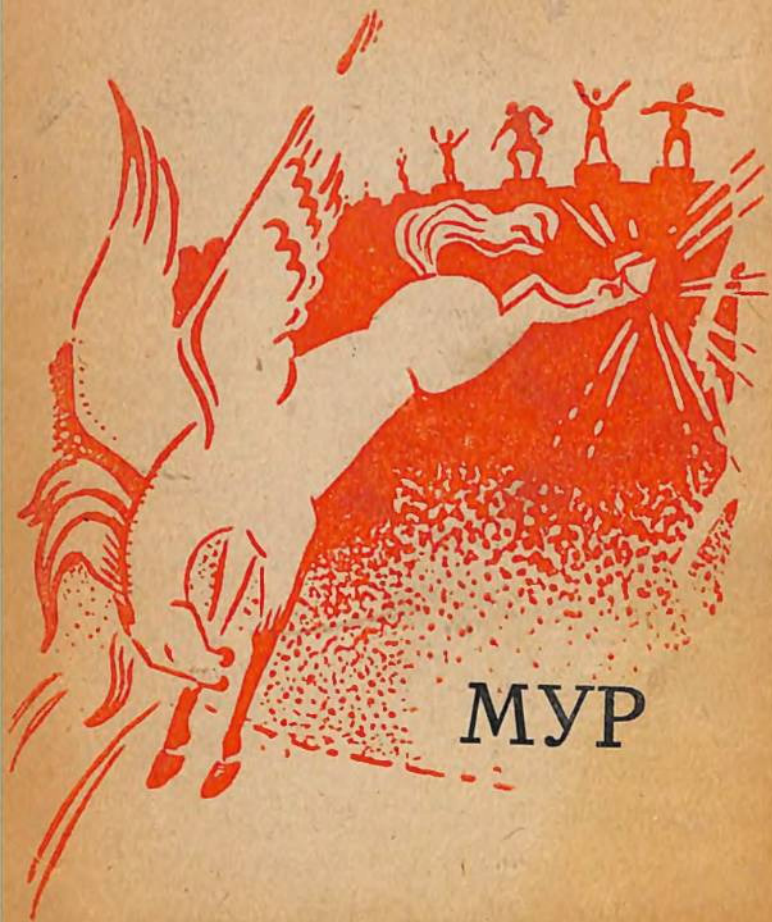
- Катеринщик — Николой Угарті
Холодний Яр — Ганна Черінь
Історія однієї присвяти — Ганна Черінь
Біда, коли душа за гроші
пропадала — Николой Угарті
Андрій Гарасевич у лірич-
ному надвечір'ї — Николой Угарті
А ми ж чим гірші? — Николой Угарті
Аби не по-нашому — Л. де-Маріні
Байкар — Николой Угарті, Г. Черінь

З ДРУЖНІМ УКЛОНОМ ЛІТЕРАТУРА ТЕАТРОВІ

- Володимир Блавацький — Юрій Косач
Лизавета Шашаровська — Юрій Косач
Євген Курило — Юрій Косач
Віра Левицька — Юрій Косач
Обкладинка — О. Цокур
Супер-обкладинка — Гіс
Епіграми на обкладинці й
титультій стор. — Іван Багрянний
Рисунки в тексті — Николой Угарті

ВИПРАВЛЕННЯ ГОЛОВНИХ ПОМИЛОК

Надруковано	Стор.	рядок	Треба
Неокласичний	5	2 зг.	Неоклясичний
	13		Чотирі рядки згори мусять бути внизу
Л. де Маріні	28	підпис	Л. де-Маріні
Афорізми	49	1 зг.	Афоризми
Обкладинка О. Цокур	81	внизу	В останню хвилину редактора вкусив Гедзь і він усе переп- лутав та й видрукував обкладинку й супер на одній площині.
Суперобкладинка Іс			

МУР

Ціна 5 НМ